

Yevmiye 12805

2014-11-23 02:18:14 +0200

Bir tuşa basarak yazı yazmaya başlıyorum. Siyah bir kutu açılıyor ve bana sadece yazdığım kelime sayısını gösteriyor.

Instapaper <<http://instapaper.com>>__ alıntılarını 4cumle'de <<http://4cumle.org>>__ paylaşmaya başlayalı, twitter hesabım <<http://twitter.com/eminresah>>__ biraz daha kalabalıklaştı. Ne okuduğumu merak eden için paylaşıyorum. Ekseriyeti İngilizce. Güzel Türkçe yazı bulmak zor. *Edebiyat yapmayan* ama azıcık derinlik arıyorum. Pek bulamıyorum. Memlekette haddinden fazla siyaset var.

Zeki Terörist <<file:///zeki-terorist/index.org>>__ yazısına bir de her parti ve örgütün derdi, *eldeki malzeme bu* bahanesini eklemeyi istemiştim. Şimdi aklıma geldi.

Çocuk yokken, bir yazıyı bitirinceye kadar yerimden kalkmak zorunda kalmıyordum, şimdi yazı faaliyeti çok kesiliyor ve bunun getirdiği bazı arızaların farkındayım. (En kolay görüleni, daha önce yapmadığım kadar ifade bozukluğu, zor görüleni, anlatmaya çalıştıklarımın çoğu zaman yarım yamalak kaldığını hissetmem.)

Amerika'nın *Ivy League* denen, en kaliteli üniversitelerine gidenlerin sadece %15'i, toplumun (maddi kazanca göre) alt yarısından geliyormuş.

Süper güç olmak için halkına zulmetmek gerekir mi, yoksa süper güç olduktan sonra mı zulmetmeye başlamıştır? Ben ikinci kanaatteyim, Amerika'da eşitsizlik giderek artıyor ve biz de aynı atmosferi teneffüs ettiğimiz için, aynı hastalıktan muzdaribiz.

Kitaplar hakkında konuşmak, kitap okumaktan, konserler hakkında konuşmak, konsere gitmekten, tiyatro hakkında konuşmak tiyatroya gitmekten daha mute-

ber faaliyetler olduğu sürece, etrafımız numara yapmaktan kendini aramaya fırsat bulamayan insanlarla dolacak.

Fazla mı *Zen* okudum nedir, ben böyle sanat sepet işlerine hiç değeri vermez oldum. Ne alakası var diyeceksiniz. Bir yemekte günlük hayattan konuşmak, bu konularda ahkam kesmekten ve o yemeği yemek, konuşup durmaktan daha değerli geliyor. Gözümün önündeki insanla meşgul olmak daha kıymetli. Bunu her zaman yapabildiğimi söyleyemem, ancak insanların kendilerine *değer* katacağını sandığı şeylerle ilgileniyormuş gibi durması bende bir tuhaf bir yabancılik meydana getiriyor. Benim karşımdaysan zaten değerlisin, ne dinlersen dinle, ne okursan oku. Eğer bu değeri veremiyorsam, hata benimdir.

Hep başarılı olmuş insanın başarısızlık korkusu vardır değil mi? Belki benim zar zor geçtiğim sınavdan 90 aldığı için ağlayan kızın da korkusu budur. Belki hayatında hiç yeni bir şey denememiş, devamlı *en mantıklı* işleri yapmış ve muteber biri olmaya çalışmış ve bu sebeple kendilerinden sıkıldığımız ve hatta kaçtığımız insanların da korkusu budur.

Birilerinin *gölge yazarı* olmak nasıl bir şey olurdu. Belki kendime gölge yazarlık yapmalıyım. Bir roman yazarsam, yazarın hayatını da muhtemelen kurgulayacağım. Her tarafıyla roman olsun. Ben o yazarı yazan kişiyim, belki de yazarı yazan kişiyi yazan kişi de olabilirim. Birkaç ben vardır bende, benden içeru.

Dünyanın en büyük iletişim kazalarından birinin Birinci Dünya Savaşı olduğunu öğreniyorum. Diplomatların maksatlarıyla söyledikleri arasındaki uçurumun büyüklüğü kaç milyon insanın hayatına mal olmuş.

İngiltere'nin Kıta Avrupasında tek bir güç olmasına engel olma politikası var, Napoleon'dan beri. Avrupa Birliği'ne de, Almanya ve Fransa böyle bir eksen haline gelip, Kıta'yı ele geçirmesin diye girmiş olmalı. Bizi de bundan dolayı destekliyor.

İngilizlerle doğal bir düşmanlığımız yok, Birinci Savaş'ta farklı cephelerde kalmış olsak da. Kara kaşımız, kara gözümüz için değil, bu söylediğim sebepten dolayı *denge unsuru* olarak kullanacak bir taraf gibi görüyorlardır Türkiye'yi. Bizim de onları *ortak yakın düşmanlara* karşı bir *uzak düşman* olarak görmemiz bundan.

Eğitimin sırrı, doğru nesnelere duyulan ihtirastır.

-- Adam Smith

Kendini güçlü hisseden insanlar, hayatlarında daha çok zaman olduğunu düşünüyor. Bunun bir etkisi yapılacak işlerin normalden kısa süreceğini tahmin etmeleri. Bunun için güçlü insanlar, zayıf insanların tembelliklerinden şikayet edip duruyor olabilir.

Nietzsche'nin alkolle arasının bozuk olmasının sebebi, insanı uyuşturan herhangi bir nesnenin onun *büyümesine* engel olacağını düşünmesiymiş. *Acını unutturuyorsa kötüdür* yani. Sadece su ve nadiren süt içermiş.

Yeni Ahit'te saygı duyulacak tek bir insan var, Roma Valisi Pilatus.

-- Nietzsche

Birileri birilerini boykot ediyor ama benim iki taraftan da haberim yok. Boykot edilenlerin çoğunu zaten takip etmiyordum. Genelde boykotların faydasına pek inanmasam da, bakarım, aa, ben zaten boykot ediyordum.

Günde 30 kadar dokümanı elden geçirmeye çalışıyorum. Bunların arasında buradaki yazılar var, okuduğum kitapların notları var, akademik makale var, kitap var. Hayatım doküman üretmek üzerine kurulu.

Müzik tarihinin cahiliyim. Piyanonun tarihini okurken, *bildiğimiz* 88 tuşlu tasarım yerine *Jankó klavyesi* denen ve 264 tuşlu bir tasarım yapıldığını ve normalde zor olan atlamaları kolaylaştıran bu tasarımın, sırf insanlar öğrendiklerini bırakmak istemediği için tutmadığını öğrendim. Benzer bir problem Q klavye için de mevcut. Amerika'nın Dvorak adında dillerine uygun başka bir klavye tasarımı var ama kullanan yok. Ben de F klavye ile başladığım hayata, *her yerde yok* diyerek son vermiştim. Bir de artık elime kazınmış kısayol tuşları hep Q klavyeye göre, bunları nasıl değiştireceğim?

İnsanların alışkanlıklarını değiştirmek zor. Teknik olarak daha başarılı olmak, insanların kolayca kabul edeceği anlamına gelmiyor. Bir insan bir nesneyi öğrenmeye uzun zaman yatırırsa, yenisini öğrenmiyor.

Nehru *Orta Doğu* tabirinin yanlış olduğunu, *Batı Asya* denmesi gerektiğini söylemiş. *Orta Doğu* bana biraz Çinlilerin devletleri için kullandığı *Orta Krallık* gibi geliyor. *Doğu'nun Ortası*. Tabii sömürgecilik telmihleri güzel değil ama *Büyük Asya'nın Batısı* mı daha iyi, *Büyük Doğu'nun Ortası* mı dersiniz, ikincisi derim, naçizane.

Telgraf ilk çıktığında, *gerçek için çok hızlı* demişler. Internet (ve Twitter) için de aynısını söylüyoruz. Gerçek hep yavaş, bazılarına hiç ulaşmıyor.